

הולכת כמו מצרייה

18.2 - 26.3.11

בסדרת עבודות זו פונה סודאי אחורה בזמן אל היסטוריה ארוכת שנים של אינטראקציה בין מזרח ומערב הדומה והמנוגד, אל יחסים גדושים בניגודים תרבותיים וערכיים שהביאו בתקופות שונות למאבקים אלימים על טריטוריה ושליטה, לכיבושים קשים וגירושים המוניים, אך גם למפעלים אומנותיים, ארכיטקטוניים ומדעיים מהמפוארים בהיסטוריה האנושית.

דימויים פיגורטיביים נראים לצד דימויים קליגרפים מופשטים, משתלבים ומובלעים יחדיו אל תוך מארג צורני ותוכני, ויוצרים הכלאות בלתי תקינות לכאורה, המטמיעות דגם אחד באחר, ומערבות שיח אחד במשנהו.

כמה מן העבודות מסגירות מבני עומק רב-שכבתיים ואלמנטים פיגורטיביים מזוהים, כגון נשים וגברים בפעילות טקסית.

ניראותם של הדימויים מתעתעת בצופה, מאחר שבעודם מופיעים - בו זמנית הם חוסמים, מסתירים או משתלבים זה בזה אל תוך דקורציות מזרחיות שונות המתאחדות יחדיו ומתפקדות לעיתים כגריד הסוואה.

ה"מזרח" כאן הוא גיאוגרפי - איזור הסהר הפורה, המזרח הקדום, מזרח אסיה, מצרים העתיקה, ארצות ערב - אך גם תרבותי.

המזרח התיכון של היום הוא המזרח הקדום, חלק מרכזי מאזור הסהר הפורה. אותו אזור שהיה במשך דורות חבל ארץ נכסף, מושא לכמיהה דתית וערכית, ומרכז עצבים בדרכי המסחר שהובילו סחורות ממזרח למערב ושאיפות אימפריאליות בכיוון ההפוך.

ארץ ישראל של פעם וישראל של היום, על מרכיביה המערביים והמזרחיים, המסורתיים והמודרניים הייתה מאז ומתמיד חלק מכל זה - מנסה ליצור את עצמה בכול פעם מחדש, ולהשתלב/ להיטמע במארג המורכב הקרוי היום "המזרח התיכון".

בעבודות ישנה התייחסות למערכת היחסים בין התרבות הישראלית העכשווית, על גווניה, לבין התרבויות השכנות באמצעות מיזוג שלל סמלים ואלמנטים ממגוון מקומות ותרבויות היוצרים תצריף אורגנמטי, המטעין את הצורה בתוכן.

עושר הניגודים, מארג השפות והמרכיבים התרבותיים המגוונים שבעבודות, מבליעים עיסוק בעניינים השייכים לשיח התרבותי, הפוליטי, הדתי, העדתי והלשוני בישראל ובאזור, עיסוק המבטא את הרצון לחיבור טבעי וכן בין הישראליות העכשווית לתחושות הזיקה והשייכות למקורות היהודיים ולמסורתיות המזרחית, ובין ישראל לאזור שבקרבו היא חיה ומתפתחת.

התערוכה מוקדשת לזכרו של מנחם מזרחי ז"ל, צייר, מורה וחבר אהוב.